

Overweging Jacobuskerk Enschede

Zondag jaar C 13 november 2022 – 33^e zondag door het jaar C “Op je hoede”

Maleachi 3, 19-201 / Psalm 98 / 2 Tessalonicenzen 3, 7-12 / Lucas 21, 5-19

Woensdag 23 november viert de kerk Red Wednesday, een actie van Kerk in Nood die sinds 2016 bestaat om aandacht te vragen voor de christenvervolgingen wereldwijd. Kerken en andere prominente gebouwen zullen dan rood gekleurd worden. De kleur van de martelaren.

De actie is begonnen als een reactie op *Black Friday*, twee dagen later, de dag waarop wij verleid worden zoveel mogelijk te consumeren. Niet om er gelukkig van te worden, maar om ons centen af te troggelen voor spullen – die we vaak niet nodig hebben, maar die de producenten en tussenhandelaren juist rijk maken, die gemaakt worden door mensen die er zelf geen cent wijzer van worden en worden uitgebuit, spullen die het klimaat vervuilen en vaak overbodig zijn.

Wat maakt ons gelukkig? Wat geeft ons hoop?

Onze keuze om Jezus na te volgen is in het geding. En luisteren we nog wel naar hem?

Vervolging is niet alleen iets uit de eerste tijd dat christenen voor de leeuwen werden geworpen, maar is van alle tijden. Hoeveel vluchtelingen zijn er niet in Nederland die hier zijn gekomen, alleen omdat ze christen zijn en dáárom hun leven niet zeker zijn? In 2021 werden meer christenen dan ooit vervolgd!

En hoe openhartig zijn we zelf over ons geloof? Durven wij daar van te getuigen in gesprekken met anderen? Zijn we niet eigenlijk bang dat ons geloof niet serieus wordt genomen, dat het achter de voordeur moet blijven? Hoe moedig ben je als het moment daar is dat mensen je ter verantwoording roepen? En hoe moedig ben je als het moment daar is dat jou rampen overkomen?

Jezus spreekt over een tijd die komen zal, waarin alles verwoest zal worden; over oorlogen en onlusten, over aardbevingen en hongersnood, over haat en vervolging. Alsof het vandaag gezegd wordt, zo actueel klinkt dit. Het einde der tijden lijkt nabij met oorlogen, natuurrampen en klimaatverandering.

We weten niet wat de bedoeling is van al die oorlog en ellende en of er wel een bedoeling mee is. We weten niet waarom rampen en ziekten ons overkomen en waarom de een het zwaarder treft dan de ander. We kennen allemaal de onzekerheid als we aan ons eigen einde denken – wat is de zin van alles als alles straks zomaar voorbij kan zijn? Wat dan? Die onzekerheid kan een afgrond worden die ons naar de keel grijpt en ons kan verlammen.

Jezus' antwoord daarop is dat we standvastig moeten zijn. Maar hoe kunnen we in zulke onzekere, angstige tijden, standvastig zijn?

Vraagt Jezus ons niet eigenlijk hoe groot ons geloof is, hoe groot ons vertrouwen is? Hij zal zelf ons woorden van wijsheid en bemoediging influisteren, zegt hij. Als we daarop durven vertrouwen, dan zal geen haar op ons hoofd verloren gaan.

God staat boven alles en is tegelijk met ons begaan. God kent ons lijden, hij weet van onze angsten en onzekerheden. Rampen overkomen ons en zijn van alle tijden, maar God leeft met ons mee. En roept ons op ook mee te *leven*: met iedereen die ons nodig heeft. Want hij is een God van levenden.

Op deze zesde Werelddag van de Armen roept paus Franciscus ons op tot solidariteit. Laten we van onze overvloed delen met hen die het minder hebben. In plaats van ons arm te kopen aan spullen die geen werkelijk geluk brengen, kunnen we beter ons geld en onze aandacht besteden aan mensen die het echt nodig hebben.

Want ja, er is werk aan de winkel. Altijd en overal. Blijf niet werkeloos van een afstandje kijken zonder je te laten raken, wees niet onverschillig maar maak verschil – zoals Paulus ons oproept. We dragen allemaal verantwoordelijkheid voor elkaar. Want we zijn met elkaar verbonden in Christus. We zijn broeders en zusters, kinderen van dezelfde Vader, die ook onze Moeder is.

Verlamd van angst komen we niet in beweging. Maar door je te laten raken, kun je juist wel in beweging komen en iets doen voor de ander. Geef je geloof handen en voeten. Niet door boos te worden of agressief; niet door bang te worden en je te verstoppen.

Door onze angst durven we vaak geen keuzes meer te maken en sluiten we onze ogen of kijken we de andere kant op. Dat maakt onze paden donker in plaats van licht. Dan worden we te voorzichtig en willen we ons vasthouden aan valse zekerheden of aan valse profeten.

Houd je niet vast aan spullen, door te consumeren en daarmee een diepere behoefte te verbergen. Houd je niet vast aan valse profeten die gouden bergen beloven of ons juist in de greep van de angst houden.

Jezus wil ons bemoedigen: blij onbevangen geloven in een betere wereld en zet je daarvoor in, ondanks alles wat ons kan overkomen. Dan zijn we standvastig. Dan worden wij vrij en moedig: vrijmoedige, hoopvolle mensen die zich op het licht blijven richten. In het geloof dat dat licht er al is en dat we niet verloren zullen gaan.

Als we in die liefde van God voor ons blijven geloven; als niet een strohalm maar die liefde ons houvast is, dan kan het niet anders dan dat God geen haar op ons hoofd verloren laat gaan. Want dingen en spullen zijn vergankelijk, maar ons leven heeft eeuwigheidswaarde.

De weg naar de Advent is een weg in duisternis maar náár het licht. Een weg van twijfel maar ook een weg van hoop. We mogen hopen op het licht dat straks weer komt; met de winterzonnende, met de geboorte van Christus.

We kunnen nu al elke dag oefenen in dat wachten en in het zoeken naar woorden die hoop geven. Het mooie is, belooft Jezus ons, dat we die taal en wijsheid niet hoeven te zoeken, maar dat die ons gegeven zullen worden. Woorden van hoop, ondanks onze vragen. Woorden om te getuigen, ook in donkere dagen. Want Christus' geest is er al om ons te begeistere. Hij is van alle tijden!

Verlies de hoop dus niet en ga niet doemdenken. Laat je niet uit het lood slaan door alles wat gebeurt en laat angst je niet verlammen. Laat geweld niet het laatste woord hebben, maar liefde, verzoening en bekering. Wees gul, zoals Gods liefde gul is.

Een mooi beeld van de hoop is een anker: een anker dat ons bootje vasthoudt in stormachtige tijden, het schuitje waarin we allemaal zitten vroeg of laat. Een anker is standvastig en laat niet zomaar los. Laten wij daarom zelf ook een anker zijn voor anderen. Anderen hoop geven, zodat ook wij het licht maken in deze donkere tijden.

Alles is eindig, maar wat blijft is de liefde. En de liefde is God. En Gods liefde is eeuwig en onvergankelijk. Hij kent ons en doorgrondt ons en heeft alle haren op ons hoofd geteld. Er zal geen haar op ons hoofd verloren gaan.

In alle duisternis, in al onze eenzaamheid, onzekerheid en angst is God ons altijd nabij.

Amen.